

lumi

คำสาปหมู่บ้าน ปีศาจครวญ

หมู่บ้านแห่งนี้มีคำสาป
เมื่อใดที่ได้ยินเสียงคร่ำครวญมากับพายุ
เมื่อนั้นต้องมีคนตาย

ชิจิริ นากายามะ เขียน กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

Copyright

Lumi

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

המחברת

คำสาปหมู่บ้าน ปีศาจควาย

Talk with Lumi

ความเชื่อกับสังคมมนุษย์เรียกว่าเป็นของคู่กันจริงๆ ต่อให้สังคมจะก้าวเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่ แต่ความเชื่อก็ไม่เคยเลือนหาย บางครั้งยังปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยและวิถีชีวิตของผู้คน จนหลายๆ ครั้งเราจะเห็นความเชื่อกลายร่างเป็นสินค้า หรือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอีกต่างหาก

แต่แนวคิดนี้คงใช้ไม่ได้กับหมู่บ้านฮิเมโนะ เพราะความหวาดกลัวที่ชาวบ้านมีต่อคำสาปของริเฮไม่เคยเปลี่ยนแปลงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งไม่น่าแปลกเมื่อคิดถึงเรื่องราวน่าอสัง-ขวัญแขนงที่เป็นต้นกำเนิดของคำสาป หรือแม้กระทั่งความตายที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง คำสาปของริเฮจึงกลายเป็นสิ่งน่าหวาดหวั่นเสียจนไม่มีใครกล้าถึง

ถึงอย่างนั้นคำสาปของริเฮก็ไม่ใช่อะไรที่น่ากลัวที่สุด แต่เป็นความเชื่อที่ฝังลึกจนเกิดเป็นความคับแคบในใจคนต่างหากที่น่ากลัวยิ่งกว่าคำสาปหรือความตายใดๆ เพราะความสุดโต่งไม่ว่าจะด้านใดล้วนเป็นบ่อเกิดแห่งความรุนแรงอย่างคาดไม่ถึงทั้งสิ้น

หวังว่า คำสาปหมู่บ้านปีศาจครวญ เล่มนี้นอกจากจะ
มอบความสนุกระทึกขวัญจนวางไม่ลงแล้วยังจะทำให้ผู้อ่านเห็น
ความน่ากลัวของความสุดโต่ง ไม่ว่าจะเป็นความคิด ความเชื่อ
หรือการกระทำ เพราะนั่นอาจจะเป็นปีศาจที่แท้จริง

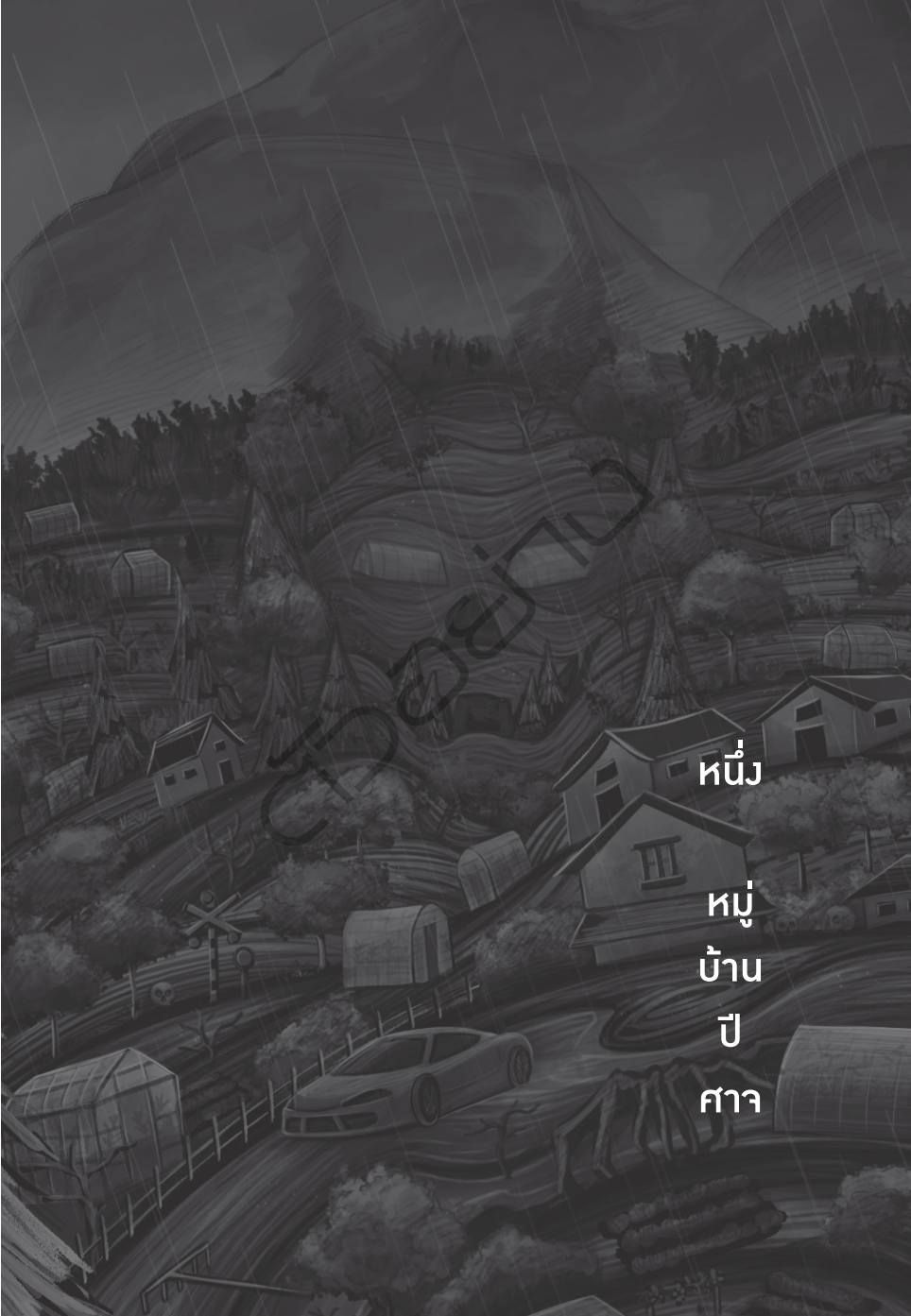
Lumi

האגודה

สารบัญ

หนึ่ง	หมู่บ้านปีศาจ	9
สอง	เสียงปีศาจครวญ	93
สาม	ทนายทปีศาจ	170
สี่	เครื่องมือตีปีศาจ	238
ห้า	ถิ่นปีศาจ	305

האגודה

หนึ่ง

หมู่

บ้าน

ปี

ศาจ

ถ้าเป็นแบบนี้ สู้ให้เกิดปฏิบัติการดาวน์พอลล์¹ ไปเลยยังจะดีกว่า
 ทุกครั้งที่ใกล้ถึงวันที่สิบห้าเดือนสิงหาคม อีวาโอะ ริเซจะคิด
 แบบนี้ ระหว่างการถ่ายทอดพระราชดำรัสทางวิทยุเมื่อสองปีก่อน
 มีคลื่นแทรกกรบกวนจนแทบไม่ได้ยินเสียงของสมเด็จพระจักรพรรดิ
 พอทราบข่าวการแพ้สงครามจากหนังสือพิมพ์ในวันถัดมา ความ
 สิ้นหวังและความรู้สึกสูญเสียก็ทำให้เขาหมดสิ้นเรี่ยวแรง
 เขาส่งมอบลิงของที่น่าจะทำจากโลหะทั้งหมดคืนในบ้าน และ

¹ แผนการบุกญี่ปุ่นของฝ่ายสัมพันธมิตรช่วงใกล้สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ถูกยกเลิก
 เมื่อญี่ปุ่นประกาศยอมจำนนหลังถูกทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมาและเมืองนางาซากิ
 วันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945

ส่งมอบเสบียงอาหารให้กองทัพมากกว่าแค่ครั้งสองครั้ง ลูกชายคนโตของเขาเสียชีวิตในยุทธการที่เกาะอิโวจิมะ² ส่วนลูกชายคนกลางเสียชีวิตในยุทธการที่เกาะกัวดัลคาแนล³ เป็นการรุกรานครั้งแรกที่กองทัพสัมพันธมิตรโจมตีจักรวรรดิญี่ปุ่นใน ค.ศ. 1942

ทั้งที่เสียสละขนาดนี้ แต่ญี่ปุ่นก็ยังแพ้สงคราม แล้วอย่างนี้วันเวลาที่ต้องอดทนและทุกข์ทรมานที่ผ่านมาจะมีความหมายอะไรเล่า เท่ากับว่าข้าวของที่มอบให้แก่ประเทศและกองทัพ รวมถึงชีวิตของลูกชายทั้งสองนั้นสูญเปล่าอย่างนั้นหรือ

ตระกูลอิวาโอะเป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ในหมู่บ้านฮิเมโนะ และสืบทอดตำแหน่งผู้ใหญ่นับต่อกันมาหลายรุ่น ริเซซึ่งเป็นผู้นำเคยมีอิทธิพลเหนือพื้นที่ใกล้เคียง แต่เมื่อสงครามสิ้นสุด เขาก็แก่ตัวลงทุกที เมื่อคิดย้อนกลับไป พระราชดำรัสในวันนั้นคือเสียงจากสวรรค์ที่ประกาศการล่มสลายของตระกูลอิวาโอะ

การมาเยือนของยุคสมัยใหม่คือจุดสิ้นสุดของยุคสมัยเก่าด้วยเช่นกัน ลูกบ้านที่เคยเกรงกลัวและเคารพตระกูลอิวาโอะเปลี่ยนท่าทีไปอย่างชัดเจน

วันนี้ริเซออกไปทำงานในไร่เช่นเคย สำหรับริเซซึ่งป็นอายุ

² ยุทธการยกพลขึ้นบกของกองทัพสหรัฐอเมริกาส่งผลให้ยึดเกาะอิโวจิมะจากกองทัพจักรวรรดิญี่ปุ่นได้ในสงครามโลกครั้งที่สอง ดำเนินการในช่วง 19 กุมภาพันธ์–26 มีนาคม ค.ศ. 1945 นับเป็นหนึ่งในการสู้รบที่โหดร้ายที่สุดในแนวรบแปซิฟิก

³ ยุทธการที่เกาะกัวดัลคาแนลหรือปฏิบัติการวอตช์ทาวเวอร์ (Operation Watchtower)

หกสิบสองปีแล้ว การไถพรวนดินจึงเป็นงานค่อนข้างลำบาก อีกสาเหตุคือก่อนสงครามจะสิ้นสุด เขาแทบไม่ได้จับเครื่องมือเครื่องใช้เลย งานอย่างการทำไร่ไถนาที่ของคนตระกูลอิวาโอะซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน

ระหว่างทางไปไร่ เขาบังเอิญเจอกับซุงาวาระ โทมิจิชิ พอโทมิจิชิสังเกตว่าริเฮอยู่ใกล้ๆ สำหรับทำไร่ เขาก็ยิ้มเผล่

"อ้าว คุณริเฮ กำลังจะไปไร่หรือ"

"...ดูก็รู้แล้วไม่ใช่หรอ"

"แห่มๆ ก็ชุดสำหรับทำไร่เหมือนชุดเล่นละครเลย แยกกันแทบไม่ออกนะ"

แม้แต่โทมิจิชิที่เคยแสดงความเคารพต่อริเฮจนถึงเมื่อสองปีก่อน ตอนนี้ก็หน้าเขี้ยวอย่างหยิ่งโสและแสดงท่าทีดูถูก

"ผมแอบดูไร่ของคุณริเฮแล้วละ วันหนึ่งคุณทำงานได้แค่สามสิโบะ⁴เองใช้ไหมล่ะ แบบนั้นทำทั้งเดือนก็ไม่เสร็จหรอก"

นอกจากไม่เชี่ยวชาญงานไร่แล้ว เขายังอายุมากด้วย ไม่ควรไปเปรียบเทียบกับอดีตเกษตรกรผู้เฒ่าซึ่งทำงานจับจอบจับเสียมมาตั้งแต่เด็ก

"ถ้าจะให้ผมช่วยก็ได้นะ แต่แน่นอนว่าต้องขอค่าแรง"

นั่นคือคำเสียดสีซึ่งพูดทั้งที่ริ้วาริเฮไม่มีเงินพอจะจ่ายค่าแรง

"ไม่ต้อง"

⁴ สิบโะเป็นหน่วยวัดโบราณของญี่ปุ่น โดย 1 สิบโะเท่ากับพื้นที่ประมาณ 3.306 ตารางเมตร

เขาพูดรากับไมแยแส แต่ในสายตาของโทมิจิคงเป็นแค่การ
สร้างทำเป็นเข้มแข็งเท่านั้น เรื่องแค่นั้นริเฮรุตี เขาไม่ได้วางอำนาจ
กับผู้เช่าอย่างไรเหตุผล ริเฮรุวิธีสังเกตนิสัยใจคอของแต่ละคนในแบบ
ของตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงความเป็นปฏิกัมภ์และความขุ่นเคือง

แต่ดูเหมือนริเฮรุสร้างความไม่พอใจให้ทุกคนไว้มากกว่าที่คิด
ไม่หรอก ความรู้สึกของผู้เช่าต่อเจ้าของที่ดินคนไหนๆ ก็คงไม่ต่างกัน

วันที่เก้าเดือนธันวาคม ปีโชวะที่ยี่สิบ⁵ นายพลแมกอาร์เทอร์
ส่งบันทึกเรื่องการปฏิรูปที่ดินถึงรัฐบาลญี่ปุ่น และสั่งการให้ดำเนินการ
การปฏิรูปที่ดิน ญี่ปุ่นในฐานะประเทศผู้แพ้สงครามไม่มีหนทาง
ต่อต้าน รัฐบาลจึงปรับปรุงกฎหมายปฏิรูปที่ดินฉบับแรกที่เคยเสนอไว้
และร่างกฎหมายปฏิรูปที่ดินฉบับที่สองขึ้น โดยกฎหมายดังกล่าว
ผ่านการรับรองเมื่อเดือนตุลาคมปีที่แล้ว

สาระสำคัญของกฎหมายนี้คือรัฐบาลจะซื้อที่ดินสำหรับการ
เกษตรในราคาถูกและส่งมอบให้ชาวนาผู้เช่า โดยมีเป้าหมายดังต่อไปนี้

- ที่ดินปล่อยเช่าเพื่อการเกษตรทั้งหมด ซึ่งไม่มีเจ้าของที่ดิน
อาศัยอยู่ในพื้นที่
- ที่ดินปล่อยเช่าเพื่อการเกษตรทั้งหมด ซึ่งมีเจ้าของที่ดินอาศัย
อยู่ในพื้นที่ เป็นที่ดินปล่อยเช่าที่มีขนาดเกินสี่โจบุ⁶ในฮอกไกโด หรือมี

⁵ ค.ศ. 1945

⁶ 1 โจบุเท่ากับประมาณ 2.47 ตารางวา

ขนาดเกินหนึ่งโอบในจังหวัดอื่นๆ

- ที่ดินปล่อยเช่าเพื่อการเกษตรที่เจ้าของที่มีที่ดินรวมกัน
ในฮอกไกโดเกินสิบสองโอบ หรือในจังหวัดอื่นๆ เกินสามโอบ

การซื้อที่ดินสำหรับการเกษตรเริ่มต้นขึ้นในปีนี้ สำหรับ
บรรดาเจ้าของที่ดินแล้ว กฎหมายนี้เหมือนเป็นการตัดสินที่ไม่เป็นธรรม
แต่คุณกรณีคือกองบัญชาการทหารสูงสุดของฝ่ายสัมพันธมิตร
พวกเขาจึงต้องกลักรื้อฟื้นใจปฏิบัติตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง
เวลานี้ ภาวะเงินเฟ้อที่รุนแรงทำให้มูลค่าของเงินที่จ่ายให้เจ้าของที่ดิน
และมูลค่าของที่ดินที่ผู้เช่าต้องจ่ายลดลงอย่างมาก จึงแทบไม่ต่างอะไร
กับการยกที่ดินให้ไปโดยไม่ได้อะไรกลับมา สำหรับเจ้าของที่ดินแล้ว
นี่เป็นเหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซัด

เมื่อไม่มีทั้งที่ดินและความน่าเชื่อถือ ก็ไม่จำเป็นต้องเคารพ
ยำเกรง อีกทั้งเมื่อขาดลูกชายที่ช่วยทำมาหากินไปถึงสองคน ก็เหลือ
เพียงริเฮ กับฮัตสึผู้เป็นภรรยา และลูกคนสุดท้ายที่อายุแปดขวบ
เท่านั้น ครอบครัวอิวาโอะไม่มีแรงงานเพียงพอจะดูแลไร่นาที่พวกเขา
ครอบครองได้ เมื่อปีที่แล้วแม้จะพอประทังชีวิตได้ด้วยผลผลิตจาก
ปีก่อนๆ และเงินเก็บ แต่ก็ไม่สามารถดูแลไร่นาได้เท่าที่ควร

ครอบครัวอิวาโอะซึ่งไม่มีทั้งที่ดิน แรงงาน และผลผลิตนั้น
กลายเป็นเพียงชาวนาผู้ยากจนที่มีบ้านหลังใหญ่เท่านั้น แม้กระนั้น
ริเฮก็ยังแบกจอบแบกเสียมที่ไม่คุ้นเคยออกไปที่ไร่

ถ้าเป็นแบบนี้ สู้ให้เกิดปฏิบัติการดาวน์พอลล์ไปเลยยังจะดีกว่า
ถ้าชาวบ้านทุกคนจับหอกไม้ไฟเข้าต่อสู้กับทหารอเมริกัน
จนตัวตายอย่างกล้าหาญเสียก็ดีสิ

เมื่อไปถึงไร่ ริเฮวางจอบไว้ข้างตัวและนั่งลง แสงอาทิตย์ของ
ฤดูร้อนนั้นแผดเผาอย่างไม่ปรานี ทำเอาเหงื่อไหลไคลย้อยตั้งแต่
ยังไม่ทันเริ่มงาน

"ฮิบ"

เขาส่งเสียงเหมือนตะคอกตัวเอง ไม่อย่างนั้นก็จะไม่ลุกขึ้นเสียที่
เขาคว่าจอบขึ้นอีกครั้งแล้วเดินเข้าไปในแปลงผัก

เดิมทีในช่วงนี้เป็นเวลาที่ต้องหว่านเมล็ดผักกาดขาวแล้ว
แต่ความล่าช้าของริเฮทำให้ไถพรวนดินได้ยังไม่ถึงครึ่ง

สำหรับริเฮซึ่งเคยพึ่งพาเกษตรกรผู้เช่าทุกอย่าง การปลูกข้าว
ปลูกผักถือเป็นการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง แต่การลงจอบยัง
จำเป็นต้องมีความรู้และวิธีการตามขั้นตอน

ดินที่แข็งและอัดแน่นจะทำให้รากของพืชเติบโตจนไขไม่ได้
จึงต้องไถพรวนให้ทั่วเพื่อให้ดินร่วนและให้อากาศผ่านได้ดี ต้อง
เตรียมดินโดยแบ่งดินออกเป็นสามชั้นตามขนาดของก้อนดิน
คือชั้นบนละเอียด ชั้นกลางค่อนข้างหยาบ และชั้นล่างต้องมีช่องว่าง
ระหว่างก้อนดินแต่ละก้อน

ชั้นแรกจะต้องขุดดินชั้นล่างๆ ขึ้นมา จากนั้นพรวนดินหยาบๆ

เคล้ากับปุ๋ยหมัก วิธีนี้จุลินทรีย์ในดินจะช่วยย่อยสลายปุ๋ยหมักให้กลายเป็นสารอาหารแก่ผัก สุดท้ายก็พรวนให้เหลือก้อนดินขนาดเล็กและปรับหน้าดินให้เรียบ

แต่ริเฮกลับสะดุดตั้งแต่ขั้นตอนแรก การพรวนดินชั้นล่างเป็นไปได้อย่างยากเย็นและเชื่องช้า งานเพาะปลูกที่เกษตรกรผู้เช่าผู้ชำนาญทำเสร็จภายในสิบนาทินั้น เขาใช้เวลามากกว่าถึงครึ่งชั่วโมง ฝ่ามือทั้งสองข้างพุพอง รู้สึกเจ็บแปลบทุกครั้งที่ลงจอบ ความเจ็บปวดทำให้เขาจับด้ามจอบได้ไม่มั่นคงจึงซุดลงไปได้ไม่ลึก

เมื่อทำต่อไปครู่ใหญ่ก็มีคนคนหนึ่งเดินมาจากถนนฝั่งตรงข้าม นั่นคือมิโซโนะ ทากูอิชิ กับทายามะ โซโซ สองคนนี้ทำงานในนาไร่ด้วยกันและยังเป็นเพื่อนดื่มเหล้ากันด้วย จนถูกเย้าแหย่ว่าเป็นเหมือนพี่น้องที่แยกกันอยู่คนละบ้าน

"โอโฮ คุณริเฮกำลังทำไร่อยู่ไม่ใช่หรือนั้น"

"ถือจอบแบบนั้นมันอันตรายนะ เดียวได้สับเท้าตัวเองเข้าให้หรอก"

"ความรู้ๆ ปลาๆ จะพาจับหายเอานะ"

"เป็นผู้ใหญ่บ้านก็ไม่เข้าท่า ให้เป็นชวานาก็ไม่เหมาะ หาประโยชน์ไม่ได้เลยจริงๆ"

"อย่างน้อยก็น่าจะมีสภาพร่างกายที่มันสมวัยหน่อย"

"สภาพนั้นคงเคยแต่ออกกำลังกายบนตัวผู้หญิงเท่านั้นแหละ"

ไม่เคยหิบบ้างอะไรที่หนักกว่าตะเกียบเลย นี่ลุกขึ้นมาถือจอบได้ก็ต้องชมว่าเก่งซะหน่อยนะ"

สองคนนี้เป็นพวกที่เปลี่ยนท่าทีหลังการปฏิรูปที่ดินเช่นกัน พวกเขาพูดจาสนุกปากต่อหน้าเจ้าตัวเพราะรู้วารีเฮโมโธโร ถึงอย่างไรวันนี้ก็ถือว่ายังดี เพราะคำนิทาเกี่ยวกับตัวเองที่ลอยมาเข้าหุริเฮบางเรื่องก็เกินจะทนฟังได้

ทายาทโง่เง่า

เลี้ยงเสียข้าวสุก

ไร้ประโยชน์

คำพูดเหล่านั้นมีเหตุผล เพราะตอนยังเป็นเจ้าของที่ดิน เขาเองก็ไม่ได้มองว่าผู้เช่าเป็นมนุษย์เหมือนตนและไม่สนใจไยดีคนเหล่านั้น เขาเชื่อว่าคนเราเกิดมาพร้อมกับความแตกต่างทางฐานะ และคนรวยย่อมต่างจากคนจนเป็นธรรมดา

แต่ดูเหมือนว่าแนวคิดของกองบัญชาการทหารสูงสุดของฝ่ายสัมพันธมิตรจะต่างไป และรัฐบาลญี่ปุ่นก็เห็นชอบด้วย ตอนนี้ในญี่ปุ่นมีเพียงการแบ่งแยกว่าใครเป็นคนของประเทศที่ชนะสงครามหรือใครเป็นคนญี่ปุ่นเท่านั้น หากทำอะไรพลาดขึ้นมา คนที่แทบไร้การศึกษาอย่างโทมิคิจิ ทากุอิชิ หรือโซโซก็จะมีมองเขาด้วยสายตาดูถูกราวกับเป็นคนระดับเดียวกัน ถ้านี้เรียกว่ายุคสมัยใหม่ละก็ เขาคงเป็นคนไม่มีที่ยืนตรงไหนเลย

นับตั้งแต่เกิดมาในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ก็เป็นเวลาหลักกว่าปีแล้ว จะให้ออกไปเผชิญโลกภายนอกตอนนี้คงเป็นไปได้ ลูกคนสุดท้ายยังเล็กและไม่มีทางดูแลคนทั้งครอบครัวให้สุขสบาย สิ่งทีพอจะจินตนาการออกมีเพียงอนาคตที่น่าสมเพชและขื่นแค้น

มือที่พันจอบลงไปนั้นไร้เรี่ยวแรงโดยสิ้นเชิง

รอบกายเริ่มมืดสลัว เขาจึงหยุดทำไร่กลางคันแล้วกลับบ้าน แสงไฟที่เล็ดลอดมาทางหน้าต่างซึ่งมองเห็นได้จากทางเดินนั้น ดูมุกขมัวและน่าหดหู่ ยิ่งเมื่อลูกชายทั้งสองตายจากไป ยิ่งชวนให้รู้สึกหดหู่ยิ่งกว่าเดิม

พอรึเฮเปิดประตูก็เห็นฮัตสึอยู่ข้างในบ้าน

"กลับมาแล้วหรอคะ"

สีหน้าและน้ำเสียงของเธอดูหดหู่ไม่ต่างกับตัวบ้าน ริเฮพยายามไม่มองหน้าภรรยาเพราะจะพลอยทำให้รู้สึกเหนื่อยขึ้นเป็นสองเท่า เขาเดินตรงเข้าครัวโดยไม่พูดอะไร แต่บนโต๊ะอาหารยังไม่มีจานวางไว้แม้แต่ใบเดียว

เขาโมโหขึ้นมาทันที

"ข้าวเย็นล่ะ"

"ขอโทษค่ะ ฉันเพิ่งเริ่มลงมือทำเมื่อไม่กี่นี้เอง"

"เธอก็รู้เวลากลับบ้านของฉันไม่ใช่หรอะ นั่งคนขี้เกียจ"

สมัยยังร่ำรวย ทั้งการหุงหาอาหารและซักเสื้อผ้าเป็นหน้าที่

ของแม่ครัว เขาจำเป็นต้องไล่แม่ครัวคนนั้นออก และนับตั้งแต่นั้น
ฮัตสึก็ดูแลงานบ้านทั้งหมดคนเดียว เธอจะงะและเชื่องช้าเหมือนกับ
ริเฮเวลาทำงานในไร่

ซันทาโร่ ลูกชายคนสุดท้ายท้องนังเหม่อลอยอยู่บนเก้าอี้ เขาพูด
น้อยต่างจากลูกชายคนโตกับคนกลาง และมักจะแอบอยู่ข้างหลังแม่
อีกไม่นานเขาต้องเป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้ารู้
อย่างนี้คงตั้งชื่อลูกให้สง่างามสมกับเป็นผู้สืบทอด ไม่ตั้งชื่อบ้านๆ อย่าง
ซันทาโร่เช่นนี้ แต่มาป่านีริเฮไม่นึกเสียใจหรืออะไรทั้งนั้น หลังรู้ว่า
พวกพี่ชายตายในสงคราม ลูกชายคนเล็กยิ่งพูดน้อยลงกว่าเดิม
จนระยะหลังไม่มีแม้กระทั่งรอยยิ้มให้เห็น เมื่อผู้เป็นแม่ชิมเคร้าหตุ
ลูกชายก็พลอยหม่นหมองไปด้วย ริเฮรู้สึกหนักอึ้งในอก นอกจากจะ
วางตัวลำบากในหมู่บ้านแล้ว เขายังไม่มีที่ยืนในบ้านตัวเองด้วยหรือนี่
อาหารเย็นของวันนั้นแทบจะเรียกได้ว่ากั๊กกั๊กกลืนกิน

ริเฮพบกับคุโรบุจิซึ่งเป็นพ่อค้าเมล็ดพันธุ์พืชในช่วงเวลานั้นพอดี

ตั้งแต่ในอดีต บ้านของครอบครัวอิวาโอะซึ่งเป็นอดีตเจ้าของ
ที่ดินมีคนจากร้านขายเมล็ดพันธุ์พืชเข้าออกนับไม่ถ้วน พ่อค้าบางคน
ก็คุ้นเคยกัน แต่บางคนเป็นหน้าใหม่ที่เดินทางมาไกล คุโรบุจิเป็นพ่อค้า
หน้าใหม่ที่เดินทางมาคนเดียวจากตอนเหนือของแถบคันโต

"ตอนนี้พาร์สลีย์กำลังเป็นที่นิยมกันนะครับ"

หลังคุยเรื่องสัพเพเหระกันครู่หนึ่ง คูโรบูจิก็พูดเข้าเรื่อง

"ตั้งแต่หลังสงคราม ในครัวเรือนเริ่มกินอาหารแบบตะวันตกกันมากขึ้น ถึงจะดูเหมือนเป็นเพียงเครื่องเคียง แต่คุณค่าทางอาหารที่สูงทำให้เด็ยนี้พาร์สลีย์ถูกมองต่างไปจากเดิมนะครับ"

ผักที่ปลูกกันในหมู่บ้านฮิเมโนะมีแค่ผักกาดขาวและมันฝรั่ง ไม่มีใครปลูกพาร์สลีย์เลยแม้แต่คนเดียว ตัวริเฮเองไม่มีความสนใจในการตกแต่งจานอาหารจึงไม่เคยคิดจะซื้อเมล็ดพันธุ์เลย

"คุณอิวาโอะ วัฒนธรรมอเมริกันกำลังหลั่งไหลเข้ามาพร้อมกับกองบัญชาการทหารสูงสุดของฝ่ายสัมพันธมิตร ไม่เว้นแม้แต่วัฒนธรรมการกินอาหาร การช่วยเหลือจากต่างประเทศโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาทำให้เริ่มมีอาหารกลางวันในโรงเรียนอีกครั้ง แต่รายการอาหารเป็นขนมปังกับนมตามแบบตะวันตก อีกไม่เท่าไรทั่วญี่ปุ่นก็จะมีอาหารตะวันตกอยู่บนโต๊ะอาหาร เราจะได้กินแต่ข้าวกันอีกต่อไปแล้วนะครับ"

"คุณคงรู้แล้วว่าผมไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินมาตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว"

"นั่นเป็นเรื่องที่กฎหมายบังคับครับ เพราะอย่างนี้ผมถึงแนะนำคุณอิวาโอะเป็นการส่วนตัวครับ"

"น่าอายเหลือเกิน แต่ผมไม่ค่อยมีความมั่นใจในการปลูกผักที่ไม่คุ้นเคยหรอก"

"เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงครับ"

คุโรบิจิพูดอย่างมั่นใจ แม้เพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรก แต่ท่าทีของเขาทำให้แม่แตริเฮารู้สึกคล้อยตาม

"พาร์สลีย์เป็นพืชที่แข็งแรงและทนต่อความหนาวเย็นได้ดี ถ้าอุณหภูมิไม่หนาวจนถึงขั้นเกิดน้ำค้างแข็ง มันก็อยู่รอดในฤดูหนาวได้ไม่ยากและแตกใบใหม่ได้เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ การดูแลแปลงปลูกก็ใช้แรงน้อยมาก มือใหม่ยังปลูกได้ และที่สำคัญ..."

คุโรบิจิลดระดับเสียงลง

"แถวนี้ไม่มีเกษตรกรปลูกพาร์สลีย์เลยแม้แต่รายเดียว เท่ากับว่าถ้าคุณอิวาโอะเริ่มปลูกก็จะกลายเป็นผู้บุกเบิก และผู้บุกเบิกมักจะได้มาร์เกตแชร์ก่อนครับ"

"ผมไม่ค่อยเข้าใจคำภาษาอังกฤษที่คุณว่า"

"พูดง่ายๆ ก็คือจะผูกขาดตลาดได้ครับ เพราะผู้บริโภคนะเชื่อถือผู้ผลิตที่เชี่ยวชาญและมีผลผลิตมากที่สุดไงล่ะ"

"หมายความว่าผมจะได้เป็นรายใหญ่อย่างนั้นสิ"

"เจ้าของที่ดินทั่วประเทศเสียที่ดินไปจำนวนมากจากการปฏิรูปที่ดินทางการเกษตร แต่ถึงเสียที่ดินไปแล้วยังกอบกู้ชื่อเสียงและรายได้ก่อนโตกลับมาได้ก็ยังมีนะครับ"

ชื่อเสียงและรายได้ก่อนโตเหวอ

ริเฮคือเจ้าของที่ดินที่มีความคิดล้าหลังจึงยึดติดว่าคนมีที่ดินเป็นคนมีอำนาจที่สุด ที่ดินคือแหล่งกำเนิดของเกียรติยศและความ

มั่งคั่งอย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าอย่างนั้นการมีชื่อเสียงและความมั่งคั่งโดยตรงคงยิ่งใหญ่เหมือนมีที่ดินไม่ใช่ว่าหรือ

"ผมซื้อ"

ริเฮตอบทันที แม้จะกังวลเรื่องการเปลี่ยนไปปลูกพืชชนิดใหม่ แต่เขาไม่อาจเอาชนะความยั่วยวนที่จะนำสิ่งที่เคยสูญเสียไปกลับคืนมาได้

"ถ้าจะเริ่มปลูก ก็ควรปลูกปริมาณมากในไร่ขนาดใหญ่ครับ ในตอนแรกเราไม่รู้วิธีการทำงาน จึงคาดการณ์ไม่ได้ว่าจะมีผลผลิตที่ขายได้มากน้อยแค่ไหน ถ้านึกถึงอัตราการผลิตแล้ว ก็ควรปลูกให้มากเข้าไว้จะแน่นอนกว่านะครับ"

ถึงจะไม่ขาดแคลนอาหารเท่าในเมืองใหญ่ แต่ในหมู่บ้านเกษตรกรรมก็ยังอดอยากอย่างต่อเนื่อง และเมล็ดพันธุ์ก็ราคาไม่ถูก ราคาเมล็ดพันธุ์ที่คุโรบูจิเสนอให้นั้นแทบจะเท่ากับเงินเก็บทั้งหมดของครอบครัวอิวาโอะ

แต่นี่คือการลงทุนล่วงหน้าซึ่งเชื่อถือได้ ไม่ใช่การพนัน ตามที่คุโรบูจิว่า ไม่ว่าปลูกอะไรก็คงไม่ได้อัตราผลผลิตที่คุ้มค่าในช่วงแรก แต่เมื่อลองผิดลองถูกสักสองหรือสามปี ผลผลิตจะเริ่มคงที่เอง

เขาตัดสินใจปลูกพาร์สลีย์แต่ไม่บอกฮัตสึ เพราะฮัตสึต้องมัวแต่ล้มเลและกังวลเกินกว่าเหตุเป็นแน่ ที่สำคัญเงินเก็บทั้งหมดนั้นเป็นของตน จึงไม่ใช่เรื่องที่ภรรยาจะต้องมาพูดจาวิจารณ์อะไรกัน

มากมาย

ในฐานะหัวหน้าครอบครัววาโอะ เขามีสิทธิ์จะบอกเฉพาะผลลัพธ์โดยไม่ปรึกษาใครก็ได้ คำว่าลงมือโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงนั้นช่างเป็นคำที่เหมาะสมกับตนเสียจริง

หลังจากส่งคุโรบิจากลับไปแล้ว ริเฮจินตนการภาพของตัวเองที่มั่งคั่งและได้รับความเชื่อถืออย่างสูงจากการทำไร่พาร์สลีย์จนหลับไม่ลง

พาร์สลีย์นั้นจะหวานเมลิ็ดในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ช่วงฤดูใบไม้ผลิเริ่มตั้งแต่กลางเดือนมีนาคม ส่วนช่วงฤดูใบไม้ร่วงเริ่มตั้งแต่กลางเดือนกันยายน เป็นธรรมดาที่ริเฮซึ่งต้องการเก็บเกี่ยวให้เร็วขึ้นสักหน่อยเลือกหวานเมลิ็ดพันธุ์ในช่วงหลัง

การหวานเมลิ็ดจำเป็นต้องมีการเตรียมการ ต้องผสมปุ๋ยขवालงในดินล่วงหน้าสองสัปดาห์ คุโรบิจสอนเขาว่าพาร์สลีย์นั้นอาศัยรากแก้วจึงควรพรวนดินให้ลึก ทำให้เติบโตได้ดีกว่า พอผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ก็พรวนดินและใส่ปุ๋ยรองดิน ถมแปลงปลูกให้สูงสักสิบเซนติเมตร เพราะถ้าระบายน้ำได้ไม่ดีจะเสี่ยงรากเน่าจึงต้องระวังให้ดี

และอย่าลืมน้ำเพื่อป้องกันเมลิ็ดพันธุ์แห้ง เมลิ็ดพาร์สลีย์เป็นเมลิ็ดพืชที่ชอบให้มีแสงแดดช่วยในการผลิใบ ดังนั้นต้องหวานโดยให้มีดินคลุมเพียงบางๆ แต่เมื่อดินบาง เมลิ็ดก็แห้งง่ายจึงควร

ตรวจดูบ่อย ๆ ว่าต้องรดน้ำหรือยัง

พลองทำตามตามที่สอน ถึงได้รู้ซึ่งว่าการปลูกพาร์สลีย์ไม่่ง่ายอย่างทีคิด ฝ่ามือเขาพุพองตามเคย ถึงจะเปลี่ยนชนิดของพืชที่ปลูก แต่วิธีการไม่ได้ง่ายขึ้น เขาทนยืนโค้งโค้งได้ไม่ถึงห้านาทีก็หมดแรง เพราะอากาศที่ยังร้อนอยู่ของเดือนกันยายน ผลการเตรียมแปลงปลูก เรียกได้ว่าแค่พออยู่ได้ แต่แค่นั้นก็เป็นงานที่หนักหนาสำหรับริเซ

แต่ที่เขาไม่ยอมแพ้ไปเสียก่อนเพราะมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยม ถ้าหว่านเมล็ดตอนนี้ก็จะเก็บเกี่ยวได้ในเดือนเมษายน ใบสีเขียวเข้ม และกลิ่นฉุนเป็นเอกลักษณ์ปกคลุมทั่วผืนแปลง ภาพนั้นลอยอยู่ในความคิดของริเซ เขาสัมผัสได้แม้กระทั่งกลิ่นของมัน

รออีกครั้งปี

ถ้าอดทนเหนียวกายอีกครั้งปีจะได้รับผลตอบแทนอย่างแน่นอน อิวาโอะ ริเซ บุคคลผู้สร้างชื่อเสียงด้วยความมุ่งมั่น ผู้ปลูกผักซึ่งไม่มีใครในละแวกใกล้เคียงกล้าทำ และอาศัยกระแสความนิยมอาหารตะวันตกมาพัฒนาการปลูกพาร์สลีย์จนกลายเป็นสินค้าขึ้นชื่อของจังหวัด นอกจากรายได้แล้ว ชื่อของเขาจะต้องถูกกล่าวขานไปตลอดกาลในฐานะผู้มีคุณูปการที่ยกระดับอุตสาหกรรมหลักของจังหวัดให้ก้าวหน้าอย่างแน่นอน

ความฝันนำไปสู่ความเพ้อเจ้อ และความเพ้อเจ้อขับเข้าใกล้ความมั่นใจ ด้วยความมั่นใจนี้เองที่ทำให้อดทนต่อความร้อนระอุ

ของปลายฤดูร้อนจนกลายเป็นลมหนาว และอดทนได้กระทั่งหิมะ
ที่เย็นเยือกถึงกระดูก

แล้วก็เป็นไปตามคาด ฮัตสึสึงเกิดว่าริเซททดลองปลูกพืช
ชนิดใหม่และซักไซ้ไล่เรียงเขามากมาย

"พาร์สลีย์นะ หลายปีมานี้ฉันไม่เคยเห็นเลย ไม่ว่าที่บ้านใคร
ก็ไม่เคยเห็นเลย

"เอาแปลงผักที่เดิมเตรียมไว้ปลูกผักกาดขาวไปปลูกพาร์สลีย์
แทนอย่างนั้นเหรออ

"ทุ่มเงินเก็บที่แสนสำคัญทั้งหมดไปกับเมล็ดพันธุ์นั้นเหรออ

"ถ้าพาร์สลีย์ขายไม่ออกจะทำยังไงล่ะ"

ครั้งนี้แม้แต่ฮัตสึสึที่ปกติจะหุบปากเมื่อถูกตะคอกหรือตบเข้า
สักฉาดก็ไม่เจียบเหมือนเคย

"ในบ้านเหลือแต่ข้าวสาร ผัก แล้วก็ซอสถั่วเหลืองพอถึงแค่
ต้นฤดูใบไม้ผลิเองนะ ถ้าเลยฤดูใบไม้ผลิไปแล้ว พวกเราจะใช้ชีวิต
กันยังไงล่ะคะ"

เธอไม่ยอมหยุด เขาจึงตบตีจนหน้าตาปูดบวม

รู้ตัวอีกทีก็เห็นชั้นทาโร่จ้องมองการตอบโต้ของทั้งสองอยู่
หลังเสา

ในที่สุดเมื่อถึงเดือนมีนาคมซึ่งใกล้ถึงช่วงเก็บเกี่ยว ริเซทได้เห็น
ภาพที่น่าเชื่อด้วยตาของตัวเอง

ภายใต้ท้องฟ้าอันสดใสนั้น แพลงพาร์สลีย์ไม่ได้เป็นสีเขียวสด
บางต้นโตพอรับได้ แต่ส่วนใหญ่ดูไม่ต่างอะไรกับวัชพืช

"ไม่จริง"

เขาร้องออกมา

"บ้าที่สุด"

ริเฮไม่เชื่อสายตาตัวเอง เขาเดินเข้าไปที่แปลงแล้วกอบดินขึ้น
มาดู

จริงดังคาด บริเวณที่ไม่มีต้นอ่อนงอกขึ้นมาเมล็ดก็ยังอยู่ใต้ดิน
ในสภาพเดิม ในเมื่อพาร์สลีย์ต้นอื่นยังโตได้ถึงแม้จะไม่มาก เมล็ดพันธุ์
พวกนี้จึงไม่มีทางเป็นชนิดเดียวกัน

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ริเฮชุดคุ้ยไปทั่วอย่างบ้าคลั่ง ไม่ว่าพยายามแค่ไหนก็ไม่รู้สาเหตุ
พาร์สลีย์ที่เติบโตสมบูรณ์มีลิบเปอร์เซ็นต์จากทั้งหมด ที่เหลือนั้นเรียก
ว่าเป็นของเกรดรองยังไม่ได้ด้วยซ้ำ

"ไม่จริง"

ถ้อยคำลั่นหวั่งและคำก่นด่าพรุ่งพรูออกมา

"ทำไมเป็นแบบนี้"

"มันจะมากเกินไปแล้ว"

"ไม่จริง"

"บ้าเอ๊ย"

"ไอ้เวร

"จะ...ฉันจะฆ่าแก"

เขาจำไม่ได้ว่าหลุดคำอะไรออกมาบ้าง สิ่งที่จำได้ชัดเจนคือความโกรธราวกับไฟเผาผลาญที่มีต่อคุโรบุจิ

ข้อมูลติดต่อบนนามบัตรของคุโรบุจินั้นใช้ไม่ได้เลย หมายเลขโทรศัพท์ที่เคยติดต่อได้จนถึงเดือนมกราคมก็ใช้ไม่ได้ จดหมายร้องเรียนที่ส่งไปตามที่อยู่ก็ถูกตีกลับเพราะไม่มีที่อยู่ตามเจ้าหน้าที่ของ

วันต่อมาริเฮก็ได้รับจากข่าวในหนังสือพิมพ์ว่ามีผู้เสียหายในลักษณะเดียวกันนอกจากตนด้วย

พูดง่าย ๆ คือการหลอกขายเมล็ดพันธุ์โดยผสมสิ่งปลอมปนลงในเมล็ดพันธุ์จริงเพื่อเพิ่มปริมาณ หรือจงใจขายเมล็ดพันธุ์ที่ให้อัตราผลผลิตต่ำเพื่อรีดเงิน ต่อให้อุดสำหรับหวานเมล็ดไปก็มีแค่ครึ่งเดียวที่ออกใบ ตั้งใจจะปลูกแตงกวาไว้สำหรับกินสด กลับได้แตงกวาแข็ง ๆ สำหรับเอาไว่ดองกินแทน แต่ไม่ทันที่เกษตรกรผู้ซื้อจะรู้ตัว นักต้มตุ๋นก็หายตัวไปแล้ว ทั้งให้เกษตรกรที่ถูกหลอกได้แต่ยอมรับชะตากรรม

"แต่ว่านะ คุณอิวาโอะ ในเมื่อคุณเคยเป็นเจ้าของที่ดินมาก่อน จะไม่รู้เลยหรือว่าเมล็ดพันธุ์เป็นของจริงหรือของปลอมนะ"

เจ้าหน้าที่ตำรวจในสถานีตำรวจในท้องที่ที่เขาไปขอความช่วยเหลือมองริเฮด้วยสายตาที่ปนเปกันระหว่างสับสนประมาทกับเห็นใจสำหรับคนที่ไม่เข้าใจสถานการณ์คงมองว่าเรื่องนี้เหมือนกับเจ้าของ

ร้านซูชิที่ไม่รู้จักชนิดของปลานั้นเอง

"แล้วก็เขาซื้อคุโรบุจิไซ้ไหม คุณไม่ได้อะไรนอกจากนามบัตร
ของชายคนที่หลอกคุณมาเหรอ"

"ครับ"

"ไม่ว่าเขาจะหวานล่อมเก่งแค่ไหนก็เถอะ แต่ก็ไม่น่าเอาเงินเก็บ
ทั้งหมดให้เขาไปเลย คุณควรระมัดระวังให้มากกว่านี้นะ"

เขาพูดเหมือนกับว่าคนที่ถูกหลอกเป็นฝ่ายผิด แต่ริเฮก็พูด
ไม่ออก เพราะรายละเอียดที่ชี้แจงทั้งหมดนั้นถูกต้องอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

เหตุใดเขาถึงหลงเชื่อคำพูดของผู้ชายที่เพิ่งเคยพบกันอย่าง
ง่ายดายอย่างนั้น จริยังอยู่ที่คุโรบุจิบูตอง แต่ริเฮก็มีส่วนผิดด้วย

เขาใจร้อนเกินไป เพราะมุ้งมันอยากได้ความรุ่งเรืองที่เคยมี
กลับคืนมาจึงหลงกลเรื่องหลอกหลวงนี้โดยไม่สงสัยอะไรเลย มาคิดดู
ตอนนี้ช่างน่าหัวเราะ คิดอย่างไรก็เป็นเพราะตอนนั้นหน้ามืดตามัว
จนพิจารณาไม่ถึงถ้วน

"เอาเป็นว่าผมจะรับแจ้งความเอาไว้ แต่อย่าคาดหวังอะไรมาก
นะครับ"

เขารู้สึกวาทกลับบ้านจากสถานีตำรวจไกลมาก แข็งขา
หนักเหลือเกิน เหมือนถูกถ่วงด้วยตุ้มเหล็ก

ทันทีที่รู้วารีเฮถูกหลอก ครั่งนี้ฮัตสึไม่พูดมาก เธอไม่ได้พูดจา
ในเชิงตำหนิหรือต่อว่า แต่สายตาที่มองมาค่อนข้างเย็นชา สายตา

เช่นนี้เหมือนสายตาของโทมิจิชิ ทากุอิชิ และโซโซเวลาที่ดูถูกริเฮมาก เป็นช่วงเวลาซึ่งในที่สุดแม้แต่ฮัตสึก็ยอมรับว่าสามีของเธอ นั้นโง่เงา แต่แน่นอนว่าริเฮไม่ได้ยอมรับสายตานั้นแต่โดยดี เขาเริ่มลงไม้ลงมือ กับฮัตสึเมื่อมีโอกาส ชันทาโร่ที่ร้องไห้และเข้ามาห้ามก็ถูกทุบตีอย่างไม่ปราณี

การพยายามกลบเกลื่อนแปลกๆ ชวนให้สลดใจ และคำปลอบโยน ที่ดูทะแม่งยิ่งทำให้หงุดหงิดเข้าไปอีก ในที่สุดก็ไม่มี การพูดจา กัน ในครอบครัวอิวาโอะ ฮัตสึกับชันทาโร่อาจจะคุยกัน แต่อย่างน้อย พวกเขายังใจเจ็บเมื่ออยู่ต่อหน้าริเฮ

ความหดหู่ยิ่งรุนแรงขึ้นและฮัตสึอดจจนเกินรับไหว ริเฮเองก็ไม่พูด เลย บ้านของครอบครัวอิวาโอะกลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความ ผิดหวัง เกลียดชัง และดำด้อยน้อยใจ

เมื่อเดินไปตามทางในหมู่บ้านก็จำต้องเห็นไร่นา ความผิดพลาด ในการปลูกพาร์สลีย์ของริเฮรู้กันไปทั้งหมู่บ้าน เขาถูกหัวเราะเยาะ ในฐานะอดีตเจ้าของที่ดินซึ่งถูกหลอกเอาอย่างง่ายดาย เมื่อประกอบ เข้ากับข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ไม่เฉพาะพวกผู้ชายเท่านั้น แม้แต่ ผู้หญิงและเด็กยังชี้หน้าและหัวเราะใส่เขาเมื่อเดินตามถนน

"ปกติดูง่ายจะตายว่าไซเมิลิตพาร์สลีย์หรือเปล่า"

"ขนาดพวกฉันยังแยกออกเลย ของแค่นี้"

"เคยเป็นเจ้าของที่ดินประสาอะไร แย่กว่าพวกมือใหม่อีก"

"นี่แสดงว่าคนโง่ก็เป็นเจ้าของที่ดินได้สินะ"

ในที่สุดริเฮก็ไม่กล้าออกจากบ้านจนกว่าพระอาทิตย์จะตก และไม่มีผู้คนสัญจรไปมา

เนื่องจากแทบไม่มีอะไรให้เก็บเกี่ยว ไม่นานครอบครัวอิวาโอะก็ขัดสน ไม่มีแม้แต่เงินซื้อข้าวกิน ฮัตสึจำเป็นต้องบากหน้าไปหาเงิน เธอต้องก้มหัวขอยืมเงินและอาหารจากเพื่อนบ้านด้วยความอับอาย และอดสู ถึงตอนนี้คนที่เลี้ยงดูคนทั้งบ้านคือฮัตสึ ส่วนริเฮยังเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านยิ่งกว่าเคย

แม้แต่เด็ก ๆ ในหมู่บ้านก็หัวเราะเยาะเย้ยครอบครัวอิวาโอะ คงเพราะได้รับอิทธิพลมาจากพ่อแม่ เวลาเดินผ่านหน้าบ้านก็จะล้อเลียนไม่เลิก บางครั้งถึงขั้นขว้างปาไข่หมาขี้แมวเข้ามา ทุกอย่างเป็นการตอบแทนจากชาวบ้านสำหรับการกระทำของริเฮในช่วงที่เขากลายเป็นเจ้าของที่ดินทั้งสิ้น แต่ริเฮไม่สำนึกเลย

ช่วงนี้เองที่สภาพจิตใจของริเฮเริ่มผิดปกติ เขาดื่มเหล้าไม่เป็น อยู่แล้วจึงใช้เหล้าเป็นทางหนีปัญหาไม่ได้ และระบายอารมณ์กับลูกเมียในบ้าน แต่ความคับแค้นและความรู้สึกด้อยค่ายิ่งทับถมมากขึ้น

ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้

เราผิดตรงไหน

ไม่สิ เดิมทีคนที่เป็นหัวหน้าครอบครัวอิวาโอะและรับช่วงที่ดินกันมารุ่นสู่รุ่นต้องเจอเรื่องอย่างนี้ทุกคนหรอก

ความผิดไม่ได้อยู่ที่เขาแน่ เพราะเขาแค่ตามรอยคำสอน
ของหัวหน้าครอบครัวในอดีตทุกอย่าง ถ้าบรรพบุรุษไม่ได้ทำพลาด
เขาย่อมไม่ได้ทำพลาดเหมือนกัน

ชาวบ้านต่างหากที่ผิด พวกมันขโมยที่ดินไปจากตระกูลอิวาโอะ
และคูญูริเฮ เรื่องเลยกลายเป็นแบบนี้ ตัวการของทุกอย่างคือพวกมัน
ในคดีหาสน์หลังใหญ่ที่มีดสลัwnั้น ริเฮเริ่มร้องเพลงเบาๆ
ราวกับคนเสียสติ

วันที่สามเดือนสิงหาคม ปีโชะที่สี่สิบสาม¹

วันนี้เป็นวันงานเทศกาลของหมู่บ้านอิเมโนะซึ่งจัดขึ้นปีละครั้ง มีการตั้งหอคอยไม้สำหรับจัดกิจกรรมที่สนามกีฬาในโรงเรียนประถม เด็กๆ ยืนต่อคิวกันหน้าร้านแผงลอย พวกผู้หญิงปลดปล่อยความเหนื่อยล้าในชีวิตประจำวันด้วยการเดินร่ำ ส่วนพวกผู้ชายสนุกสนานกับการดื่มกิน

ยกเว้นริเฮคนเดียว

พวกเขาดื่มเหล้าอย่างหนัก หัวเราะด้วยใบหน้าแดงก่ำ และ

¹ ค.ศ. 1948

 LUMI Publishing

 lumi_publishing

 @LUMI_Publishing

 lumi_publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อแนนมีบุ๊คส์

 0-2662-3000 กด 1

 Nanmeebooks Fan

 @nanmeebooks

 www.nanmeebooks.com